

Arrest

nr. 213 448 van 4 december 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J.-Y. CARLIER
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 18 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 juni 2018 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. FONTIGNIE *loco* advocaat J. CARLIER en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Rwandees staatsburger van Tutsi afkomst en werd geboren op 20 september 1965. Sinds 2007 werkte u aan de universiteit van Rwanda in Busogo als administratieve assistent waar u ook lid was van de raad van beheer.

Toen u werkzaam was aan de universiteit, was u ook een boek aan het schrijven over uw leven, onder andere tijdens het regime van president Habyarimana, uw persoonlijke vervolgingen en die van uw familie door zijn regime en over uw naasten die vermoord werden door de partij van het huidige regime, de FPR. U had het in uw boek over de moorden die op Hutus gepleegd werden na de genocide. U werkte aan het manuscript van uw boek op de computer op uw werk en op 30 januari 2015 was u aan uw boek aan het schrijven. In de namiddag vertrok u naar Kubihekane om er geld te gaan geven aan uw kind dat studeert. U was zodanig geconcentreerd bezig met het schrijven van uw boek dat u vergat uw computer uit te zetten voor u wegging. Toen u die avond terug thuis kwam, waren er politiemannen bij u thuis die uw huis doorzocht hadden. U werd geslagen door deze politiemannen die u ervan beschuldigden dat u rapporten was gaan geven aan de rebellenbeweging FDLR. Ze namen u mee naar de universiteit waar u uw bureau moest tonen en u zag toen dat uw computer niet meer op uw bureau stond. U werd er ook meegenomen naar de rector van de universiteit die aan de politie zei dat u nu in hun handen was en dat zij over uw lot zouden beslissen. U werd door de politie terug naar uw huis gebracht waar u bewaakt werd door agenten van de veiligheidsdienst van de universiteit. U werd de volgende ochtend naar het politiekantoor gebracht waar u geslagen werd en waar u ondervraagd werd over uw vermeende banden met het FDLR. In de namiddag werd u meegenomen naar het kantoor van de commandant die uw computer in zijn bezit had. Hij las u passages voor uit uw boek en stelde u vragen. U werd opnieuw opgesloten tijdens de nacht en werd er ook geslagen met kettingen. U kreeg de volgende ochtend bezoek van een vriendin die gecontacteerd werd door uw huishoudhulp en u vroeg haar om een bevriende politiemann te bellen voor u. Toen u diezelfde dag tegen 18u meegenomen werd naar het kantoor van de commandant was deze politiemann, J.B., ook aanwezig. Hij legde aan de commandant uit dat hij u kende en uw man ook gekend heeft en dat jullie het land niet zouden kunnen verraden. De politiecommandant liet u dan alleen achter met uw vriend opdat u alles aan hem zou bekennen. J.B. zei u dat u vrij kon komen indien u 1 miljoen Rwandese frank betaalde. J.B. bemachtigde deze som geld voor u en 2 uur later werd u vrijgelaten en u kreeg ook uw identiteitskaart terug van de politie. U ging naar een collega van u, J.P., die u naar zijn zus bracht waar u de nacht doorbracht. De volgende dag, op 2 februari 2015, stak u de grens over naar Oeganda. U kon er, met de hulp van een paar mensen die u steunden vanuit België, een Rwandees paspoort bekomen op uw naam waarmee u een visum voor Italië verkreeg. U vertrok met het vliegtuig uit Oeganda op 23 juli 2016 en kwam de volgende dag aan in België waar u internationale bescherming aanvraag op 2 augustus 2016.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

In het begin van uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS werd er u gevraagd of uw interview bij DVZ goed verlopen was waarop u zei dat u stress had en u zich vergiste over enkele data. Gevraagd over welke data u het had, zei u dat u het had over de data had waarop u gearresteerd werd en waarop u vertrok uit Rwanda. U zei verder dat u opgepakt werd op 31 januari 2015 en dat u vertrok op 2 februari 2015 (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS1 p.2-3).

Bij DVZ had u verklaard dat u op 3 februari 2015 per ongeluk uw manuscript achterliet op uw computer op de universiteit waarna een collega dit manuscript doorspeelde aan de directrice die de politie op de hoogte bracht. U zei daar verder dat de politie u de volgende dag, op 4 februari 2015, vragen kwam stellen op uw werk waarna u, 2 dagen later, op 6 februari 2015 opgeroepen werd door de politie. U meldde zich de volgende dag, op 7 februari 2015, aan bij de politie waar u **2 dagen** werd vastgehouden (zie verklaringen DVZ, vragenlijst CGVS in het administratief dossier).

Er kan begrip opgebracht worden voor het feit dat u zich vergist zou hebben over enkele data omwille van stress bij uw interview bij DVZ. Het is in dat kader wel opmerkelijk te noemen dat u bij DVZ 4 specifieke data vermeldde (07/02/2015, 03/02/2015, 04/02/2015 en 06/02/2015) die dan achteraf allemaal fout blijken te zijn. Niet alleen zijn de data foutief, u verklaarde tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS ook dat u op 2 februari 2015 Rwanda al verlaten zou hebben. Dat u dan die 4 specifieke data vermeldt terwijl u op die data eigenlijk al in Oeganda zou verbleven hebben is opmerkelijk.

Daarnaast moet er ook vastgesteld worden dat niet alleen de data die u vermeldde bij DVZ en op het CGVS verschillen maar dat ook de chronologie van uw verhaal erg verschillend is.

*Bij DVZ verklaarde u immers dat uw manuscript door een collega op uw werk ontdekt werd **op 3 februari 2015 waarna de politie op 4 februari langskwam op uw werk om u vragen te stellen.** Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dan dat u **op 30 januari 2015 uw computer, waarop u aan uw boek aan het schrijven was, vergat af te zetten en dat de politie diezelfde avond nog bij u thuis langskwam** (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS1 p.13).*

U verklaarde verder tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u op 30 januari 2015 terug naar uw huis gebracht werd waar u de hele nacht bewaakt werd waarna u de volgende dag op 31 januari 2015 opgepakt werd door de politie (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS1 p.14).

Bij DVZ verklaarde u dan weer dat u, na uw eerste contact met de politie op 4 februari 2016, pas 2 dagen later werd opgeroepen door de politie waarna u zich de dag erna, op 7 februari 2016 ging aanmelden bij de politie en toen opgepakt werd (zie verklaringen DVZ, vragenlijst CGVS in het administratief dossier).

Er moet dus vastgesteld worden dat de tegenstrijdigheden tussen het relaas dat u bij DVZ en het relaas dat u op het CGVS deed, zich allerm minst beperken tot de datum waarop u gearresteerd werd en de datum waarop u Rwanda zou verlaten hebben.

Daarnaast moet er ook opgemerkt worden dat u bij DVZ verklaarde dat u Rwanda verlaten zou hebben op 22 februari 2015 (zie verklaringen DVZ, reisroute in het administratief dossier). Dat betekent dus dat u uw vertrek uit Rwanda bij DVZ 13 dagen na uw arrestatie situeert terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat u 2 dagen na uw arrestatie uit Rwanda zou vertrokken zijn.

Verder kan er ook opgemerkt worden dat u bij DVZ verklaarde dat een vriendin van u, T.A., met de (politie)commandant onderhandelde waarna u, na het betalen van 1 miljoen Rwandese franken, na 2 dagen werd vrijgelaten (zie verklaringen DVZ, vragenlijst CGVS in het administratief dossier).

Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat u aan uw vriendin I.S.A. vroeg om een bevriende politiem an te bellen, J.B.. J.B. kwam dan naar het politiekantoor en zei u daar dat hij met de commandant gepraat had en dat die hem gezegd had dat u kon vrijkomen als u 1 miljoen Rwandese frank ging betalen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS1 p.14-15). Ook dit zijn dus duidelijk tegenstrijdige verklaringen.

Bij DVZ verklaarde u ook dat u een visum voor Italië aanvraagde en dat een student aan de universiteit waar u werkte u hielp met het verkrijgen van een visum voor Italië (zie verklaringen DVZ, confrontatie met Eurodacresultaten in het administratief dossier). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS werd er u gevraagd of u zelf het visumdossier samenstelde of niet, waarop u zei dat u dit niet deed maar dat het gedaan werd door de persoon aan wie jullie die missie gegeven hadden, iemand die E. zou heten. U zei over deze persoon dat u hem niet kende maar dat hij in contact stond met het comité dat hier (in België) gebaseerd was. U zei verder dat u denkt dat E. van Oeganda was en dat er niemand anders was die u hielp om het visum te verkrijgen. U werd dan geconfronteerd met uw verklaringen die u bij DVZ deed, namelijk dat een student van de universiteit waar u werkte, u geholpen zou hebben met het verkrijgen van een visum. U zei daarop dat geen enkele student u hiermee geholpen heeft. Toen u er dan op gewezen werd dat het nochtans zo opgeschreven werd bij DVZ, zei u dat u niet weet of dat verkeerd werd opgeschreven, dat het in het Nederlands was, dat u niet kon begrijpen wat men opschreef en dat het niet is wat u gezegd hebt (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS1 p.9). Opnieuw moet er dus vastgesteld worden dat uw verklaringen bij DVZ en het CGVS onderling tegenstrijdig zijn.

Toen er u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd of u weet wat er in uw visumdossier staat en of u dat dossier gezien hebt, zei u dat u enkel documenten gezien hebt over een plaats die u moest bezoeken in Rome (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS1 p.9).

Er werd u dan gevraagd of de naam "Olive fresh dairy" u iets zei en u antwoordde dat er documenten waren die jullie in Oeganda geregeld hadden waarop stond dat u melk verkocht. In uw visumaanvraag voor Italië bevindt zich inderdaad een document waarop staat dat u 40 procent zou bezitten van een bedrijf dat melk produceert en verkoopt in Oeganda (zie visumaanvraag in de blauwe map in het administratief dossier). Gevraagd waarom u die documenten regelde, zei u dat dit nodig was om te bewijzen dat u in Oeganda werkt om zo een visumaanvraag te kunnen doen vanuit Oeganda (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS1 p.11). U werd er dan op gewezen dat u eerder zei dat u dat visumdossier niet gezien had, dat u enkel iets zag over een plaats in Rome, waarop u zei dat u toen enkel sprak over de documenten die men u gaf en dat u dan "de andere documenten" zag toen u E. ontmoette. Gevraagd of u dan toch uw visumdossier zag, zei u dat u niet het hele dossier zag, dat u dat dossier niet helemaal kan beschrijven maar dat u E. enkele documenten zag rangschikken (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS1 p.11).

U werd er dan ook op gewezen dat er in het visumdossier een werkvergunning stond in een paspoort op uw naam voor 2012-2014 en dat dit dus niet in het paspoort kon staan waarmee u naar België kwam, dat in 2016 werd afgeleverd (zie groene en blauwe map in het administratief dossier). U legde uit dat men zo probeerde aan te tonen dat u al sinds 2012 in Oeganda zou verbleven hebben en u zei verder dat ze alles voorzien hadden, ook bankuittreksels. Toen u er dan gevraagd werd of u die bankuittreksels ook gezien had zei u dat u "die meneer sommige documenten zag rangschikken" en dat hij u zei dat hij veel moeite deed om die te verkrijgen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS1 p.12).

Er moet dus vastgesteld worden dat u, over uw visumaanvraag voor Italië, eerst verklaarde dat u enkel documenten zou gezien hebben over een plaats die u moest bezoeken in Rome maar wanneer u dan geconfronteerd wordt met andere documenten of verklaringen uit uw visumdossier, blijkt u wel perfect op de hoogte van de documenten waarmee uw visumaanvraag werd samengesteld.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u ook een Rwandees paspoort neer op uw naam (zie groene map in het administratief dossier). Toen er u gevraagd werd waarom er in uw paspoort een exit stempel uit Rwanda staat, van 12 februari 2016, zei u dat alle stempels in uw paspoort geregeld werden door de persoon aan wie de missie gegeven werd om dat paspoort te gaan halen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS1 p.8). U zei verder dat er verschillende stempels van verschillende data in stonden "om aan te tonen dat u zonder problemen naar Rwanda kon gaan". Gevraagd wie er dat paspoort ging halen, zei u dat u het niet wist maar dat de persoon die foto's van u kwam halen, van Oeganda was. U bevestigde daarna dat de normale procedure om een paspoort aan te vragen in Rwanda inhoudt dat de aanvrager zich in persoon presenteert. Gevraagd hoe het komt dat u dat dan niet moest doen, zei u dat u niet wist hoe het geregeld werd. Gevraagd of u, buiten foto's, nog andere documenten moest meegeven om uw paspoort aan te vragen, zei u dat u uw identiteitskaart ook meegaf en dat men ook aan een vrouw gevraagd had om de documenten van uw plaats van origine te gaan halen en te gaan presenteren (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS1 p.8). Op uw paspoort staat ook een exit stempel uit Rwanda gedateerd op 24 april 2016 (zie koppie paspoort in de groene map in het administratief dossier) en er werd u ook gevraagd waarom deze stempels in uw paspoort staan. U zei dat ze uw paspoort eerst meenamen op 12 februari (2016) en dat u dan uw paspoort gaf aan de Oegandees die een visum ging regelen voor u. Toen hij uw paspoort toonde, zou men hem gezegd hebben dat het niet ging lukken en dat u moest aantonen dat u in Oeganda werkte en woonde en dat u zonder problemen naar Rwanda kon gaan en dat die persoon daarom meer entry en exit stempels moest gaan zoeken. Wanneer er u dan gevraagd werd waarom er 2 exit stempels uit Rwanda in uw paspoort moesten staan aangezien er al een dergelijke stempel van 12 februari 2016 in stond, zei u enkel dat het om te bewijzen was dat u op die data naar Rwanda ging en terugkeerde zonder problemen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS1 p.8-9).

Toen er u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud gevraagd werd of uw Rwandees paspoort een vals of een echt paspoort is, zei u dat het "moeilijk te zeggen is dat het een echt is" maar dat uw identiteit wel echt is. U zei verder dat ze ook de echte identiteitsdocumenten gebruikt hebben, waaronder uw identiteitskaart. Maar het is volgens u moeilijk te zeggen of het een vals of echt paspoort is omdat u het paspoort niet persoonlijk ging aanvragen. Toen er u dan gevraagd werd waarom ze voor u geen Rwandees paspoort lieten maken op een andere naam, zei u dat u dat niet kan weten.

Er werd u dan opnieuw gevraagd om uit te leggen hoe het komt dat er exit stempels in uw Rwandees paspoort staan, waarop u zei dat ze zeiden dat niets bewees dat u geen problemen zou hebben in Rwanda. Gevraagd wie er dat zei, zei u dat u het niet weet maar dat het misschien moest bewezen worden voor de Oegandese administratie waar een werkvergunning werd aangevraagd (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS2 p.6).

Deze uitleg houdt weinig steek aangezien, zoals hierboven al beschreven, u zelf verklaarde dat er voor uw visumaanvraag voor Italië, een Oegandese werkvergunning voor de periode 2012-2014 in een paspoort stond (met een ander paspoortnummer dan het nummer van uw huidig Rwandees paspoort, zie visumaanvraag in de blauwe map in het administratief dossier) omdat men zo probeerde aan te tonen dat u al sinds 2012 in Oeganda zou verbleven hebben om een visum te kunnen verkrijgen. Deze Oegandese werkvergunning kan dan ook geen echte, op een officiële manier verkregen werkvergunning zijn, aangezien u zelf verklaarde dat u voor uw huidig paspoort, nooit een ander paspoort had (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS1 p.8). Dat men dan voor u een werkvergunning bij de Oegandese administratie aangevraagd zou hebben op basis van uw huidig paspoort en men daar gezegd zou hebben dat u moest bewijzen dat u "geen problemen" hebt in Rwanda is dan ook niet geloofwaardig.

U werd er dan ook op gewezen dat het feit dat Rwanda een paspoort voor u aflevert ook al een bewijs is van het feit dat u geen problemen zou hebben in Rwanda. U zei daarop dat u niet weet in welke context ze hem (de persoon die zich bezig hield met uw visumaanvraag) dat gezegd hebben maar dat het zo was dat hij het uitlegde aan u. Gevraagd wie er dan die stempels in uw paspoort liet zetten, zei u enkel dat ze u informatie gaven via de telefoon en dat E. het paspoort bracht (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS2 p.6).

Er moet dus vastgesteld worden dat u geen aannemelijke uitleg kan geven voor het feit dat er twee verschillende exit stempels staan in uw Rwandees paspoort staan, die aantonen dat met dit paspoort de Rwandese grens legaal werd overschreden. Dat u dit niet kan uitleggen en verklaart niet te weten hoe men dit paspoort verkreeg is niet aannemelijk. Dat men voor u op een niet legale manier een Rwandees paspoort zou verkregen hebben maar wel een paspoort op uw identiteit, dat werd aangevraagd met uw identiteitsdocumenten is sowieso al weinig aannemelijk. Indien men dit paspoort werkelijk op niet legale wijze voor u zou verkregen hebben, kan er niet ingezien worden waarom men dan wel uw echte identiteit en identiteitsdocumenten nodig had voor de aanvraag ervan. Dat de aanvraag voor dit paspoort gedaan werd gebaseerd op uw echte identiteit en identiteitsdocumenten wijst er eerder op dat de Rwandese autoriteiten u niet vervolgen.

Of uw paspoort nu op legale of niet legale manier verkregen werd; wat vaststaat is dat het een paspoort is op uw echte identiteit. Dat u dan schijnbaar zo weinig interesse toont in hoe men dit paspoort verkreeg en hoe men daar Rwandese exit stempels in liet zetten is, gezien de door u verklaarde vervolging door de Rwandese autoriteiten, niet geloofwaardig.

U verklaarde dat u met het vliegtuig uit Oeganda vertrok op 23 juli 2016 en eerst een tussenlanding maakte in Kigali waarna u op 24 juli 2016 in België aankwam (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS1 p.10).

Toen er u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd of uw paspoort gecontroleerd werd toen het vliegtuig langs Rwanda passeerde, zei u dat de passagiers niet gecontroleerd werden en dat er andere passagiers op het vliegtuig stapten in Kigali. Er werd u dan gevraagd of het niet mogelijk was om een vlucht te boeken die niet langs Rwanda passeerde, waarop u zei dat u er niets van wist en dat u het ticket niet betaald hebt (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS1 p.11).

Er moet dus vastgesteld worden dat u, bij het verlaten van Oeganda, langs Kigali, Rwanda passeerde. Zelfs indien uw paspoort daar toen niet gecontroleerd werd, stonden uw naam en paspoortgegevens wel op de passagierslijst. Dit betekent dus dat de Rwandese autoriteiten ervan op de hoogte moeten geweest zijn dat u zich toen in Rwanda bevond. Dat de Rwandese autoriteiten u uw reisweg lieten verderzetten en u niet arresteerden wijst er opnieuw op dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen dat u vervolging zou vrezen door de Rwandese autoriteiten.

Bovendien is het ook niet geloofwaardig dat u, schijnbaar, zo weinig interesse vertoont in het feit dat u met het vliegtuig langs Kigali passeerde onder uw echte identiteit. Ervan uitgaand dat u echt vervolgd zou worden door de Rwandese autoriteiten, is het niet aannemelijk dat u zo weinig interesse vertoont in het feit dat u, onder uw echte identiteit, een tussenstop in Kigali maakte.

U verklaarde dat u, tijdens een vergadering in 2013 met onder andere de rector van uw universiteit en de Rwandese minister van veiligheid, zei dat u de mensen van het personeel aan de universiteit niet kon contacteren om hen te zeggen dat ze schuldig moesten pleiten in naam van alle Hutu. De commandant van het Rwandese leger van de noordelijke provincie vroeg daarop aan uw rector hoe het mogelijk was dat iemand als u verantwoordelijk was voor het personeel. Uw rector zou daarop gezegd hebben dat u een getraumatiseerde Tutsi bent, dat ze zich bezighouden met u en dat ze u gingen sensibiliseren. U zei dat het antwoord van uw rector u helemaal niet aanstond en dat dit ook conflicten op uw werk veroorzaakte omdat ze u daar niet vertrouwden (zie persoonlijk onderhoud CGVS1 p.13). U zei ook dat een collega van u, de vice-voorzitster van de universiteit uw boek gezien had op uw computer waarna ze uw computer naar de rector bracht die de politie gebeld moet hebben (zie persoonlijk onderhoud CGVS1 p.15).

Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie in de blauwe map in het administratief dossier steekt blijkt dat u door de universiteit van Rwanda, bij de afstudeerceremonie in juli 2016, nog steeds vermeld wordt als "Member of the Board of Governors". Toen u hiermee geconfronteerd werd tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS, vroeg u zich eerst af of het over 2016 ging. Toen dat bevestigd werd zei u dat het vreemd is dat ze uw naam behouden hebben en dat ze die dan waarschijnlijk nog niet van de lijst gehaald hebben van het personeel (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS2 p.9).

Dat men uw naam nog niet van de lijst van het personeel zou geschrapt hebben bij de universiteit is aannemelijk. Maar dat men u, in de publicatie van de universiteit van Rwanda voor de afstudeerceremonie van 2016, nog vermeldt als lid van de Board of Governors is, gezien uw verklaringen over uw collega's en de rector van uw universiteit, niet aannemelijk.

Omwille van bovenstaande argumenten kan er dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u vervolgd zou worden door de Rwandese autoriteiten.

Er kan dus in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u de volgende documenten neer; uw Rwandese identiteitskaart, uw Rwandees paspoort, het vliegtuigticket waarmee u naar België kwam, een medisch verslag van het St. Pierre ziekenhuis, een brief ter ondersteuning van uw asielaanvraag van P. K., het portret van en informatie over uw man, een attest waarin staat dat u financieel ondersteund wordt in België, een brief ter ondersteuning van uw asielaanvraag van M. F., een brief van uw advocaat gE.ht aan DVZ, een psychologisch attest, een manuscript van het boek waaraan u verklaarde te werken in Rwanda, een Oegandese residential identity card op uw naam, een introductie brief van Kisoro Municipal Council, een Oegandese residential identity card van het Kisoro district, een kopie van een pagina van uw (vals) Oegandees paspoort, afschriften van betalingen via Western Union.

Wat betreft uw Rwandese identiteitskaart, uw Rwandees paspoort en het vliegtuigticket waarmee u naar België kwam: noch uw identiteit, noch het feit dat u met het vliegtuig naar België kwam wordt hier in twijfel getrokken. Deze documenten veranderen dan ook niets aan de hierboven gedane vaststellingen.

Wat betreft het medisch verslag van het St.Pierre ziekenhuis; u verklaarde hierover zelf dat dit rapport geen verband houdt met uw asielaanvraag (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS1 p.7). Ook deze verandert de hierboven gedane vaststellingen dus niet. Wat betreft de brieven ter ondersteuning van uw asielrelaas van P. K. en M. F.; deze brieven hebben een duidelijk gesolliciteerd karakter en kunnen de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen niet veranderen. Wat betreft het portret van en informatie over uw man en het attest waarin staat dat u financieel ondersteund wordt in België; noch de identiteit van uw man, noch het feit dat u financieel ondersteund wordt in België wordt hier in twijfel getrokken. Ook deze documenten veranderen dus niets aan de hierboven gedane vaststellingen.

Wat betreft de brief van uw advocaat gE.ht aan DVZ; in deze brief verzoekt uw advocaat dat uw asielaanvraag in België zou behandeld worden, wat ook gebeurde.

Wat betreft het psychologisch attest (dd. 21 september 2016); ook in deze brief verzoekt de psycholoog dat uw asielaanvraag in België zou behandeld worden, wat ook gebeurde.

Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u ook dat u niet langer in behandeling bent bij een psycholoog (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS1 p.7).

Wat betreft het manuscript van het boek waaraan u werkte in Rwanda. Dit is geen bewijs van de door u verklaarde vervolging door de Rwandese autoriteiten, die hierboven niet geloofwaardig werd bevonden. Wat betreft de Oegandese identiteitsdocumenten die u neerlegde (een Oegandese residential identity card op uw naam, een introductie brief van Kisoro Municipal Council, een Oegandese residential identity card van het Kisoro district en een kopie van een pagina van uw (vals) Oegandees paspoort): deze tonen enkel aan dat u, in het kader van uw visumaanvraag voor Italië, (valse) Oegandese identiteitsdocumenten liet maken. Deze veranderen dan ook niets aan de hierboven gedane vaststellingen.

Wat betreft de afschriften van de betalingen via Western Union; deze tonen enkel aan dat u in Oeganda financieel ondersteund werd, wat hier niet in twijfel wordt getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 18 juni 2018 een schending aan van “het artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen”; “het artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens”; “de artikelen 48/3 tot 48/7, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen”; “artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen”; “van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”.

Verzoekster geeft een theoretische uiteenzetting aangaande bovenvermelde grieven. Verzoekster wijst op de medewerkingsplicht van de lidstaten en haalt artikel 4.1 van de Kwalificatierichtlijn aan.

Verzoekster geeft een samenvatting van de bestreden beslissing.

Vooreerst voert verzoekster aan “dat haar interview voor de DVZ in het Nederlands was en dat ze niet goed heeft kunnen begrijpen en haar antwoorden niet goed kunnen herlezen. Daarom zijn er misschien hiaten tussen haar interview voor de DVZ en haar interviews voor het CGVS.”.

Verzoekster wijst tevens op de lange tijd (vier maanden) tussen haar twee interviews bij het CGVS en stelt dat, ondanks deze tijd, haar verhaal nog altijd logisch is. Ze stelt verder dat ze heel gestresseerd was voor haar interview bij de DVZ.

Verzoekster betoogt dat haar verhaal zeer ingewikkeld is. Zij meent dat het CGVS alles niet goed begrepen heeft. Ze verduidelijkt dat “E. een smokkelaar is en dat hij alles heeft gedaan zodat de verzoekster papieren krijgt om Rwanda zonder problemen te kunnen verlaten. Al de documenten in haar dossier (werkvergunning in Oeganda, bedrijf in Oeganda,...) zijn valse papieren. Niets is waar. Voor haar Rwandees paspoort, weet zelfs de verzoekster niet of het een echt paspoort is of niet. Ze weet gewoon dat haar echte identiteit was gebruikt. E. was door het steuncomité in België betaald (ziet de stukken in het administratief dossier), en hij heeft alles met corruptie en geld gedaan. In Afrika werkt alles met geld. Het was dus niet mogelijk voor de verzoekster alles te begrijpen, en altijd vragen stellen om te weten hoe alles geregeld was.”.

Verzoekster wijst er verder op dat “haar verhaal zo ingewikkeld is, dat het niet mogelijk voor de DVZ was om alles te begrijpen. Tijdens het interview met de DVZ, kunnen de asielzoekers niet alles vertellen. De verzoekster heeft dus haar verhaal korter verteld en dat het daarom haar verhaal onlogisch lijkt.

Het CGVS heeft ook geen vragen gesteld over de aanhouding en de onderzoeken in het huis en het bureau van de verzoekster. Het CGVS had daarover vragen moeten stellen om te zien of het verhaal van de verzoekster geloofwaardig was, om te zien of ze echt aangehouden is geweest. Maar het CGVS heeft dat niet gedaan.”.

Wat betreft de datums stelt verzoekster dat zij aan de DVZ niet de precieze datums had gegeven, doch gezegd had dat alles eind januari 2015 gebeurde. Verzoekster verduidelijkt dat *“de politie haar bureau op 30 januari 2015 had ondergezocht en op dezelfde avond ook haar huis. Bij haar thuis, gebeurde het rond 6 uur s'avonds. De twee onderzoeken zijn mogelijk op dezelfde dag want het bureau van de verzoekster ligt heel dichtbij haar thuis. Het is dus mogelijk dat de twee onderzoeken op dezelfde dag gebeurden.”.*

Verder verduidelijkt verzoekster dat haar vriendin I.A. heet en dat het gegeven dat de DVZ en het CGVS de naam van haar vriendin niet goed hebben begrepen betekent dat de *protection officers* tijdens de interviews niet precies genoeg waren. Verzoekster legt uit dat *“haar vriendin I.A. de nummer van J.B. in de telefoon van haar poetsvrouw, L., heeft gevonden. De verzoekster had een poetsvrouw, L., en ze heeft haar oude telefoon aan haar poetsvrouw gegeven. Daarom heeft ze tegen haar vriendin gezegd dat ze de nummer van J.B. in de telefoon van haar poetsvrouw ging terugvinden. De eigen telefoon van de verzoekster was in beslag genomen door de politie. Zo heeft ze een ander middel gevonden om de nummer van J.B. te vinden. Ze wou absoluut J.B. bereiken omdat hij politiemann is en omdat hij een vriend van haar en haar echtgenoot is. J.B. had met de echtgenoot van de verzoekster gestudeerd. J.B. is een politiemann met invloed op de andere politiemannen.*

De verzoekster heeft dus aan haar vriendin, I.A., gezegd dat ze de nummer van J.B. in de telefoon van haar poetsvrouw, L., kon vinden. I.A. heeft J.B. gebeld die met de bewakers heeft gebabbeld, en zo kon hij onderhandelen om de verzoekster vrij te krijgen. De verzoekster was vrijgelaten na het betalen van 1 miljoen Rwandese Franken. De verzoekster had haar pincode aan J.B. gegeven, hij heeft het geld genomen, hij heeft de bewaker betaald en de verzoekster was vrijgelaten.

De verzoekster wou ook toevoegen dat het CGVS niet zorgvuldig is geweest tijdens de verhoren omdat het CGVS geen vragen over haar detentie heeft gevraagd. De verzoekster denkt dat het CGVS vragen over detentie had moeten stellen om haar verhaal meer geloofwaardig te maken. Daardoor heeft het CGVS een gebrek aan een serieuze en grondige analyse gemaakt. Als het CGVS vragen over haar detentie had gevraagd, had de verzoekster een gedetailleerd verhaal kunnen uitleggen.

De verzoekster wil niet in dit verzoekschrift alles vertellen over haar detentie omdat het moeilijk is voor haar, maar ze is bereid om tijdens de zitting uitdrukkelijk op de vragen van de rechter te antwoorden.”.

Wat betreft het visum stelt verzoekster dat ze nooit over een student heeft gesproken. Ze geeft aan dat de DVZ haar misschien niet goed begrepen heeft maar dat ze wou stellen dat een collega van de universiteit, J.P., haar heeft geholpen met de papieren voor het visum maar ze heeft nooit hulp van een student gekregen. Verzoekster legt verder uit dat toen ze vrijgelaten werd, zij bij de zus van J.P. heeft geslapen, nadat J.P. haar per moto bij zijn zus had gebracht. Verzoekster legt verder uit dat I.A. J.P. op de hoogte gehouden had van verzoeksters vrijlating, zodat deze wist waar en wanneer de verzoekster vrijgelaten zou zijn. Verzoekster geeft nog aan dat J.P.'s zus in Rulindo woonde, op 5 kilometer van de gevangenis. Verzoekster voegde eraan toe dat E. de smokkelaar was die haar heeft geholpen om haar papieren en paspoort te verkrijgen. Ze stelt niet goed te weten wat hij allemaal gedaan heeft zodat ze haar Rwandees paspoort kreeg maar ze weet dat hij veel mensen kent, dat hij veel invloed heeft en dat het steuncomité veel heeft betaald zodat ze haar papieren krijgt om het land veilig te kunnen verlaten.

Voorts stelt verzoekster dat zij de documenten in haar visumdossier voor Italië nooit echt gezien heeft en dat ze slechts weet wat E. haar vertelde, weet wat E. zei toen ze iets moest zeggen of geven om haar papieren te krijgen en weet wat ze partieel zag toen ze E. zag en hij het dossier meehad.

Verzoekster voegt eraan toe dat *“ze eerst haar visum voor Italië heeft proberen te vragen via een Oegandees paspoort maar ze heeft dat Oegandese paspoort niet kunnen krijgen. E. zei dat het te moeilijk was omdat de bedienden die de papieren voor het paspoort vragen, zouden zien dat ze geen Oegandees was (haar uiterlijk, haar accent, ...) en dat er ook misschien problemen zouden zijn in de ambassade van Italië in Oeganda. E. heeft dus een Rwandees paspoort laten maken, zodat de verzoekster het visum voor Italië in de ambassade voor Italië in Oeganda heeft aangevraagd maar met een Rwandees paspoort. Al de papieren die Eric aan de ambassade van Italië in Oeganda heeft gegeven, zijn valse papieren. Ze heeft nooit in Oeganda gewerkt en een werkvergunning gehad. De verzoekster weet zelfs niet of haar Rwandees paspoort een echt is of niet. Ze weet gewoon dat E. haar identiteit heeft gebruikt maar ze weet niet of het een echt paspoort is of niet.”.*

Met de documenten in haar visumdossier over de toeristische plaatsen in Rome wou verzoekster de indruk wekken dat ze als toeriste naar Italië wou.

Wat betreft haar exit stempels stelt verzoekster dat men, om een visum voor Italië aan te vragen via de ambassade van Italië in Oeganda, met een Rwandees paspoort, moet aantonen dat *“ze in Oeganda geïntegreerd zijn, dat ze in Oeganda werken en dat ze helemaal geen probleem met Rwanda hebben. In haar dossier om een visa voor Italië vanuit Oeganda te vragen, had E. valse papieren gebruikt. Hij had papieren gemaakt over een bedrijf genoemd "Olive Fresh Dairy". Dit fictieve bedrijf was een bedrijf in Oeganda, waar de verzoekster met haar echtgenoot werkte. Ze had ook fictieve kinderen. Alles was dus gemaakt om aan te tonen, dat de verzoekster in Oeganda geïntegreerd was maar dat ze Rwandees was.”*. Verzoekster benadrukt dat de exit stempels fictieve stempels waren om aan te tonen dat de verzoekster geen probleem met Rwanda had en dat ze zonder problemen in en uit Rwanda kon gaan. Zij stelt dat E. alles had voorzien en allemaal fictieve papieren en een fictief leven voor verzoekster had gecreëerd zodat ze het land kon verlaten, zonder enkel probleem.

Verzoekster benadrukt dat ze interesse had voor haar verhaal en voor hoe Eric en het steuncomité het hebben gedaan om haar te helpen. Ze betoogt dat *“het systeem voor de valse papieren heel ingewikkeld was en dat het voor haar niet mogelijk was om altijd vragen te stellen en om alles te begrijpen. Ze weet dat de smokkelaar E. noemde en dat het steuncomité veel geld heeft gegeven zodat ze het land kon verlaten maar ze weet niet precies hoe E. en het steuncomité alles hebben gedaan. Ze kent nu pas de details. Ze weet dat het steuncomité heel veel geld aan Eric heeft gegeven (11 000€ via Western Union en ook contant geld).”*. Ze weet dat E. veel invloed heeft.

Wat betreft haar vliegtuigticket stelt verzoekster dat ze nu pas vernomen heeft dat een lid van het steuncomité in België haar ticket gekocht heeft op dezelfde dag van de vlucht en dat het steuncomité dacht dat het beter was alles op het laatste moment te doen. Verzoekster beklemtoont dat ze interesse heeft aangetoond omdat ze het vliegtuig verkleed heeft genomen. Ze bevestigt dat de vlucht een stop heeft gemaakt in Kigali, *“want het is de normale reisroute. De vlucht vertrekt van Oeganda, die stopt in Kigali, vliegt naar Brussel en dan naar Rome. Het is een heel commerciële vlucht die verschillende keren per week vliegt. Er zijn verplichte tussenlandingen die verplicht zijn. Het is een gewone vlucht en er zijn niet zo veel controles. De passagiers die niet uit het vliegtuig stappen, hebben geen controle”*. Verzoekster betoogt verder dat het CGVS zonder bewijs vaststelt dat er een passagierslijst was met haar naam erop.

Wat betreft de lijst aan de universiteit stelt verzoekster niet goed te begrijpen hoe het komt dat haar naam nog opgeschreven is. Ze denkt dat *“ze misschien die namen niet hebben gecontroleerd en dat haar naam automatisch is afgedrukt. Haar naam is ook niet groot geschreven en is ook niet zo zichtbaar. Het is misschien gewoon een vergissing van de universiteit.”*. Verzoekster verwijst naar de index van haar pensioen om aan te tonen dat ze niet meer sinds 2015 in het land was. Ze legt uit dat deze documenten bewijzen dat *“de verzoekster niet meer in Rwanda was. Ze wachtte op haar documenten en haar paspoort in Oeganda. De verzoekster was niet meer in Rwanda in 2016. Ze begrijpt dus niet waarom haar naam nog op de lijst van de universiteit is, hoewel ze niet meer sinds februari 2015 in Rwanda was (stukken 2)”*.

Verzoekster voert aan dat *“ze toch nogal veel documenten heeft neergelegd die haar verhaal ondersteunen en ze begrijpt niet goed waarom die documenten niet genoeg zijn.”*. Ze stelt vast dat het CGVS helemaal niet verwijst naar de getuigenis van Meneer K., een lid van het steuncomité, hoewel zijn getuigenis heel belangrijk voor het verhaal van de verzoekster was omdat het comité alles gedaan heeft zodat verzoekster het land veilig kon verlaten. Het CGVS had volgens verzoekster wat meer over dit steuncomité moeten onderzoeken en wat meer te weten hoe ze het gedaan hebben om de papieren van de verzoekster te verkrijgen.

Verzoekster voert aan dat ze als vluchteling dient erkend te worden, omdat zij aan de voorwaarden voldoet:

“(1) Zij vreest. als zij naar haar land van herkomst moest terugkeren, mishandeld of gedood te worden omdat ze een boek tegen de regering van Habyarimana, over de genocide en op de moorden van de Hutus was aan het schrijven was en dat de politie dat boek heeft ontdekt. De verzoekster is daarvoor twee dagen in de gevangenis geweest.

(2) Deze vrees is gegrond aangezien de politieke toestand in Rwanda.

(3) *De vervolgingen die gevreesd zijn, zijn de dood, foltering, onmenselijke of ontterende behandeling, discriminatie, ...*

(4) *Er zijn risico's van vervolgingen wegens het feit dat ze als politieke tegenstander van de regering en de autoriteit van het land is beschouwd*

(5) *De verzoekster vreest vervolgingen door de regering van Rwanda en kan daardoor geen bescherming van de regering en de Staat daardoor krijgen."*

Als de vluchtelingstatus niet toegekend zou zijn, meent verzoekster dat zij aan de voorwaarden van het artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 voldoet. Zij voert aan dat er heel veel risico's zijn dat zij erge problemen en schending van fundamentele rechten ondergaat als zij terug naar Rwanda moet keren. Onafhankelijk van de elementen die het verhaal van de verzoekster versterken, betoogt verzoekster dat, ondanks het goede beeld dat de regering van de voorzitter Kagame in de media laat zien, de toestand voor de mensenrechten in Rwanda helemaal niet goed is:

"Volgens het rapport van Amnesty International 2017-2018, is de vrijheid van meningsuiting zeer beperkt. De mensen die hun mening geven, zijn het doel voor aanhoudingen, onmenselijke of vernederende behandelingen, ... (stuk 3).

De stemmingen zijn in augustus 2017 gebeurd, en de voorzitter Kagame was opnieuw gekozen met 98.79%. Al de tegenstanders van die stemming, hebben problemen gehad.

Rwanda heeft heel veel vooruitgang gemaakt op het gebied van de economie, de gezondheid, ... Maar wat de vrijheid van meningsuiting betreft is het totaal niet goed. De United Nations en andere internationale organisaties zijn bezorgd over het respect van de rechten van de mens in Rwanda (stuk 6). De Staat gebruikt intimidatie, de schrik zodra de mensen zich niet durven uit te drukken (stuk 4).

Volgens de FIDH, "la répression du régime continue de s'abattre systématiquement sur toute voix contestataire, assimilée comme « ennemi de la nation". Les partis politiques d'opposition et les médias ont été très largement réduits au silence, tandis que plus aucune organisation de défense des droits humains indépendante n'est en mesure d'opérer. S'agissant des médias, Reporters sans Frontières déclare, sans détour, que « la censure et l'auto-censure règne au Rwanda », classé 159ème (sur 180 pays) au classement mondial de la presse en 2017" (stuk 5)."

Verzoekster meent dat de Rwandese Staat toevlucht neemt tot intimidaties, arbitraire aanhoudingen, drukwaarden en pesterijen. Zij stelt dat de toestand in Rwanda helemaal niet eenvoudig is, wat mensenrechten betreft. Zij voert aan dat de toestand in Rwanda gevaarlijk is voor haar, nu zij een boek aan het schrijven is dat polemieek maakte.

In hoofdorde wordt gevraagd verzoekster *"het statuut van vluchteling te erkennen of de subsidiaire bescherming toe te kennen;*

In ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen".

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken:

"2. Documenten over het pensioen in Rwanda;

3. Rapport van Amnesty International, "Rwanda 2017/2018", beschikbaar op <https://www.amnestv.org/fr/countries/africa/rwanda/report-rwanda/> ;

4. Rapport van FIDH, "Rapport alternatif de la FIDH sur le rapport soumis par le Gouvernement du Rwanda en application de l'article 19 de la Convention contre la torture et autres peines ou traitements cruels, inhumains ou dégradants", novembre 2017;

5. Rapport van Human Rights Watch, " Rwanda événements de 2017", beschikbaar op <https://www.hrw.org/fr/world-report/2018/country-chapters/313230> ;

6. RFI, "Chronique des droits de l'homme — Rwanda : la lute pour la liberté d'expression", 26 août 2017, beschikbaar op <http://www.rfi.fr/emission/20170826-rwanda-lutte-liberte-expression>."

Bij aanvullende nota voegt verzoekster volgende documenten:

"1. Bankafschriften van Western Union;

2. Mail van Meneer K.;

3. Uitnodiging in Frankrijk voor de herdenking;

4. Bankafschriften van verzoekster;

5. Mails tussen Meneer K. en de personen die de verzoekster ook hebben geholpen;

6. Mails tussen Meneer K. en Mevrouw F."

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoekster verklaart Rwanda te zijn ontvlucht omwille van problemen met de Rwandese autoriteiten omwille van haar intentie te publiceren over haar(zelf en haar) echtgenoot tijdens de genocide.

2.4.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing bijna geheel steunt op verzoeksters reis naar België en het visumdossier van verzoekster. Er werd vastgesteld dat verzoeksters verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS onderling tegenstrijdig waren en dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat ze niet zou betrokken geweest zijn bij aanvraag van haar reistitels en haar visa. De Raad kan inderdaad vaststellen dat verzoekster haar eigen inbreng met betrekking tot de visumaanvraag tracht te minimaliseren en af te schuiven op een derde (een student, dan wel E.). Verzoeksters verklaringen hieromtrent kunnen inderdaad niet overtuigen. Bovendien is de bewering dat er voor verzoekster op een niet legale manier een Rwandees paspoort verkregen werd, maar wel een paspoort op haar eigen identiteit dat werd aangevraagd met haar identiteitsdocumenten, niet aannemelijk. Hoe dan ook, ongeacht of verzoeksters paspoort op legale dan wel op niet legale wijze verkregen werd, staat vast dat het Rwandese paspoort verzoeksters echte identiteit betreft. Het is, gezien de door verzoekster voorgehouden vervolging door de Rwandese autoriteiten, dan ook niet aannemelijk dat verzoekster amper interesse vertoont in de wijze waarop dit paspoort verkregen werd en hoe de Rwandese exit stempels erin terecht kwamen. Dit maakt op zich verzoeksters problemen in Rwanda niet onwaarachtig, nu het hebben van identiteitsdocumenten of reisdocumenten slechts een element zijn bij de beoordeling van een vraag om internationale bescherming, doch verzoekster dient waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen. Van een persoon met verzoeksters achtergrond en professionele ervaring en verantwoordelijkheden, kan wel degelijk verwacht worden dat ze weet hoe ze haar Rwandees paspoort en visum verkreeg en hoe ze reisde.

2.4.3. De Raad stelt vast dat verzoekster anderzijds wel in de mogelijkheid was om haar Oegandese identiteitsdocumenten neer te leggen - een Oegandese residential identity card op haar naam, een introductiebrief van Kisoro Municipal Council, een Oegandese residential identity card van het Kisoro district en een kopie van een pagina van haar (vals) Oegandees paspoort. Deze documenten tonen aan dat verzoekster in het kader van haar visumaanvraag voor Italië, (valse) Oegandese identiteitsdocumenten liet maken. De afschriften van de betalingen via Western Union bewijst dan weer dat verzoekster in Oeganda financieel ondersteund werd.

2.4.4. Naast verzoeksters verklaringen over de reis(documenten) steunt haar bestreden beslissing op verzoeksters functie aan de Universiteit van Rwanda.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij de afstudeerceremonie in juli 2016, nog steeds vermeld wordt als “*Member of the Board of Governors*” (Raad van Bestuur). De Raad stelt vast dat de CGVS zich hierbij enkel steunde op internetinformatie waarvan niet wordt aangetoond - noch door het CGVS, noch door verzoekster- dat deze na haar komst in België werd bijgewerkt. Verzoekster legt bij haar verzoekschrift haar pensioendossier van Rwanda neer, waaruit anderzijds zou moeten blijken dat vanaf 1 juli 2014 tot 1 februari 2015 pensioensbijdrage werd betaald door de “*University of Rwanda*”. Verzoekster wil hiermee aantonen inderdaad niet langer in loondienst te hebben gewerkt na januari 2015. Verzoekster legt ook bankuittreksels neer waarmee ze wil aantonen dat de uitbetaling van haar loon toen ook stopte. De Raad heeft niet de mogelijkheid dit nader te onderzoeken, maar merkt op dat uit deze bankuittreksels niet kan blijken dat verzoekster haar pincode gaf aan een derde om het omkoopgeld te betalen voor haar vrijlating.

2.4.5. De Raad stelt samen met de commissaris-generaal wel vast dat de chronologie van verzoeksters relaas bij het CGVS verschilt van haar verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ook was verzoekster omtrent enkele data, met name de datum van haar gevangenschap, 31 januari 2015, en de datum van haar vertrek uit Rwanda in ballingschap, 2 februari 2015 niet alleen strijdig, doch deze situeerden zich ná het vertrek van verzoekster uit Rwanda (op 2 februari 2015) (gehoorverslag van het CGVS van 12 december 2017 (CGVS-verslag 1, p. 2-3) en de vragenlijst CGVS, punt 3.5). Anderzijds legt verzoekster wel bewijzen neer over haar verblijf in Oeganda. Uit de e-mails tussen M.K. en de personen die verzoekster hebben geholpen om haar tot België te krijgen, kan inderdaad blijken dat verzoekster in Oeganda verbleef sinds het einde van 2014/begin 2015.

2.4.6. Bij aanvullende nota bevestigt verzoekster dat zij tevens problemen kende in Rwanda omdat haar overleden echtgenoot C.N. - een voormalig burgemeester van M., Rwanda - Tutsi's had geholpen tijdens de genocide. De Raad betwist niet dat verzoekster de weduwe is van een tijdens de genocide vermoorde burgemeester, noch dat deze man zich heeft ingezet voor het redden van mensen en hierbij zelf werd vermoord. Verzoekster legt een document neer waaruit blijkt dat zij, als weduwe van C.N., door de Franse autoriteiten werd uitgenodigd om te getuigen over de hulp van haar man aan Tutsi's tijdens de genocide. Indien niet wordt aangetoond dat verzoekster inderdaad een boek schreef (of de intentie had te schrijven) over de genocide, en nog minder dat ze hier jarenlang opzoekingen over deed nu dit niet moeilijk is om aan te tonen, dan kan wel aangenomen worden dat verzoekster zich in het kader van de bovenstaande, een getuigenis voorbereidde. Ook hierover kan verzoekster nader ondervraagd worden. De Raad stelt ook vast dat dat zij jarenlang geen problemen had in Rwanda. Verzoekster had een goede baan met veel verantwoordelijkheden als personeelsafgevaardigde in de Raad van Bestuur van de Universiteit van Kigali. De bevindingen van internet zijn onvoldoende om te stellen dat verzoekster nog steeds in loondienst staat bij de Universiteit. Anderzijds kan, zoals ter terechtzitting gesteld, ook verwacht worden dat verzoekster onder meer ook weet hoe haar afwezigheid werd opgevuld en wie haar opvolgde als personeelsverantwoordelijke bij de Raad van Bestuur. De Raad kan slechts vaststellen dat de bestreden beslissing in hoofdzaak steunt op verzoeksters reis, visum en internetinformatie. Indien dit nuttige informatie is, dan mag dit het CGVS niet weerhouden om verzoeksters vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te onderzoeken.

2.4.7. Gelet op bovenstaande stelt de Raad *in casu* vast dat de redenen voor verzoeksters vertrek naar Oeganda en vervolgens naar België en haar vrees voor vervolging niet genoegzaam werden onderzocht in het licht van artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet dat zowel stelt:

“De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen”.

als:

“De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient”.

2.4.8. Verzoekster heeft zowel haar identiteit, haar professionele carrière en haar vertrek naar Oeganda aangetoond maar is onvoldoende ondervraagd over haar achtergrond en de feiten in de aanloop van haar beweerdde moeilijkheden. Het administratief dossier is bovendien onvolledig en bevat geen enkele, zelfs niet minimale, informatie over de huidige toestand in Rwanda. De Raad is dan ook in de onmogelijkheid om verzoeksters vrees in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te beoordelen, zowel wat betreft het melden van feiten over de genocide ter nagedachtenis van haar echtgenoot, als in het licht van de door verzoekster aan het verzoekschrift toegevoegde rapporten van Amnesty International "Rwanda 2017/2018", van FIDH "Rapport alternatif de la FIDH sur le rapport soumis par le Gouvernement du Rwanda en application de l'article 19 de la Convention contre la torture et autres peines ou traitements cruels, inhumains ou dégradants", van Human Rights Watch "Rwanda événements de 2017" en van RFI "Chronique des droits de l'homme - Rwanda : la lutte pour la liberté d'expression" die de beperking van het recht van vrije meningsuiting in Rwanda behandelen.

2.5. Gelet op artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet kan de Raad tot vernietiging overgaan als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. In het bijzonder beschikt de Raad niet over voldoende gegevens om te oordelen over verzoeksters land van herkomst.

2.6. Er wordt een gegrond middel aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 mei 2018 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK